

station bondsden dreunende stappen boven hun hoofden, een olielampje rammelde neer in de lampenkom. 't Vlammetje flakkerde stil in z'n glazen kooitje, deed geligen schijn zwak-schommelend drijven langs de zolder-en-wanden van 't houten compartiment.

De trein ram-rommelde, zwoegde, stamp-stootte een uur nog voort, toen waren ze 'r, stopten de ijzeren wagens rumoerig gil-snerpend voor een alleenstaand station-huisje, spaarzaam verlicht.

Over de landen was 't donker nu.

In a Boudier-Bakker

BEZOEK

(fragment)

Bij het raam zat de oude mevrouw Verwoude rechtop in haar grooten leunstoel – en wachtte. Onbewegelijk, het strakstrengte gezicht voor zich uit starend in den rustiggroenigen kamerschemer, die naar binnen donkerde van de hooge linden in den tuin.

Tweemaal bewoog ze het hoofd terzij, zochten haar oogen de wijzerplaat van de koekoek-klok in den verren kamerhoek.

Toen, als aarzelend, kwam haar zwakke stem:

'Hoe laat is het?'

'Het is kwart over tweeën, mevrouw,' zei de gezelschaps-juffrouw zacht.

Er was weer stilte. Van uit haar hoekje bespiedde de oude juffrouw De Rooi het gezicht van haar mevrouw, overlegde zij voor den zooveelsten keer peinzend:

'Het was een erg ding voor mevrouw, dat straks de kinderen kwamen met de nieuwe jonge mevrouw – dat was wel een erg ding'

En onrustig, in haar zacht, gedwee gemoed, hoopte zij, dat mevrouw toch maar een beetje vriendelijk zou zijn, niet zoo vreeselijk strak, zooals zij dat zoo doen kon – zij wou maar dat zij er niet bij hoefde te zijn, zoo naar als ze 't vond voor dat jonge vrouwtje... maar voor mevrouw en meneer was 't een hard ding... dat kon zij voelen, zij had toch ook Marietje gekend van klein kind af – zij moest er niet aan denken – wat een mooi fijn vrouwtje was dat toch – en lief – voor haar ook altijd zoo lief...

Juffrouw De Rooi met knippende oogen, hief het breiwerk dichter bij